

I. felvonás

A Sith háborúja

5. fejezet

A káosz lovagjai

A negyedik pohár után nem maradt több sötétségnél. A kabinom padlóján tértem magamhoz. Szörnyen hasogatott a fejem, a földről semmi pénzért sem keltem volna fel – még annak ellenére sem, hogy a lekkumon feküdtem.

Beletelt negyed órába, mire eléggé összeszedtem magam ahhoz, hogy feltápáskodjak a talajról. Azonnal magamhoz vettem némi vizet, hogy enyhíthessem a szomjamat – edesebbnek éreztem, mint magát a nektárt.

Már ekkor elkezdtek bevillanni az első képek az éjszakából. Többjüknek nemcsak értelmét nem láttam, de a lehetősége sem fért a fejembe. Az elsőben Syn ölében ültem, szorosan hozzábújtam, éppen egy falatot próbáltunk elfelezni... *Ugye nem?* Erről hamar elterelte a figyelmemet a következő villanás. A kantin közepén táncoltam, mint egy részeges lotyó. Ezt még meg tudtam volna emészteni, ha nem lett volna fedetlen a felsőtestem... *Édes jó Istenem.*

A bizarr még örültebbé vált a harmadik villanásnál. Még mindig fedetlen keblekkel voltam... De már nem a kantinban. Az utcán rohantam olyasvalamit kiáltozva, aminek még *józanul* sem láttam értelmét. Mintha menekülni próbáltam volna a társaimtól, akiknek hallottam a lépteit a hátam mögött. Ha erre létezett volna megfelelő hozzászólás, a következő kép teljes mértékben elfeledtette volna a jelentőségét... Az alsóváros épületein kezdtem el felfelé mászni és ugrálni – nem találhattam jobb módot a feljutásra. Már jó kétszáz méteres magasságban járhattam, Cade káromkodva próbálta tartani velem a tempót. *Ez már igen.* Az utolsó borított ki a legjobban. Egy siklón voltam, Skywalker vállára borultam, miközben *azért* próbáltam nyúlni...

Legalább tisztázódott, hogy jutottam vissza a hajóra – csak az nem, *hogy miért* vittek vissza a Mynockra. Az egyetlen dolog, amivel vigasztalhattam magamat, hogy lehetett volna rosszabb is – persze, ha a velem mentális kapcsolatban lévő Darth látta, hogy mit csináltam, akkor ez a vigasz is füstté vált a számomra.

Soha többé nem fogok inni. Soha, soha többé.

Legszívesebben egész nap a kabinomban bujkáltam volna, azonban az élet – és Ruyn – megtanította nekem, hogy mindennel szembe kell nézni egyszer. Ilyenkor egyszerűbb volt a lehető leghamarabb túl lenni a dolgon, mint a végtelenségig húzni és halasztani. Felvettem a felsőmet – ki adott rám melltartót? –, és elindultam az első helyre, ahová egy ilyen élmény után menni kell egy *twi'lek*nek, a mellékhelyiségbe. Ezután felkerestem az étkezdét, ahol az egész banda jóízűen reggelizett.

Nem szóltak semmit, csak rám néztek egy pillanatra, majd visszafojtott nevetésbe kezdtek.

– Egy szót se – mondtam dühösen. Cade megemberelte magát, Syn ugyanazt a szintet hozta, Blue hisztérikus röhögésben tört ki.

Inkább nem szóltam semmit. Amíg Delilah fennhangon nevetett, szedtem magamnak egy kis levest, majd az Erővel húztam egy széket az asztalhoz és helyet foglaltam rajta. Másnaposan még enni sem valami jó érzés, de tudtam, hogy élelemre volt szükségem, és bírtam a kellemetlenségeket.

Két kanállal sem fogyaszthattam belőle, mikor Blue elég levegőhöz jutott ahhoz, hogy megszólaljon.

– Most komolyan, ki a fene csináltat harci tetoválást a mellére?! – nevetett könnyes szemmel.

Egy olyan egyén, aki elfogadja, hogy a teste nem több egy eszköznél és minden egyedi mintázatot az akaratereje elismeréseként fogad el. – Persze ezt nem szánhattam válasznak. Ehelyett Cade-hez fordultam, és a következőt mondtam:

– Megölhetem? – Egyből elhallgatott a rózsaszín kis kurva.

– Ugyan – vágta rá Skywalker –, nem kell túlzásokba esni. Meglehet, hogy Blue kissé elvetette a sulykot, ugyanakkor egy mindem szempontból felejthetetlen éjszaka mögött állunk.

Erre Syn is elröhögte magát.

– Ki a fene ragaszkodik hozzá, hogy hozzá is érjünk? – kacarászott Jariah.

– Khm... – köszörülte meg a torkát Cade. Mindketten elhallgattak, ami hatalmas megkönnyebbülésként ért. Sosem adtam volna be a Tanácsnak, hogy véletlenül darabokra vágtam a Mynock legénységét.

– Persze – erőltetett magára némi komolyságot Syn – legalább megtudtuk, hogy a tetrók mögött a hajótársunknak van egy érző oldala.

– Végül is, rosszabb személyiséggel is összefutottam már – tette hozzá Blue.

– Egyébként is, mindenkinek megvan a maga kínos története – zárta le a témát Cade. A Delilah-ra vetett pillantást egy, még *ennél* is érdekesebb kalandról árulkodott.

A légkörre való tekintettel úgy döntöttem, hogy nem teszem fel a magam kérdéseit. Az eddigi tapasztalatok alapján úgy tűnt, hogy nem feküdtem le Synnel, és ennyi elég is volt nekem.

Egy ideig síri csöndben kanalaztuk a levest, egyszer-egyszer vettem egy gyors pillantást a többiekre. Cade és Jariah teljesen nyugodtnak tűntek, ám a zeltronon látni lehetett, hogy nagyon a nyelve hegyén volt valami.

– Szóval – törte meg a csendet Delilah –, megbeszéljük a komoly dolgokat is, vagy marad a jó öreg, ahogy esik, úgy puffan?

– Nincs mit beszélni rajta – vágta rá Syn. – Odamegyünk, elbeszélgetünk a főszerral, kivonul a városból, és meg is vagyunk.

– Ilyen közel lennénk a Koréliához? – kérdeztem, jelezve, hogy még emlékeztem az első néhány pohárra.

– Kiütötted magad egy időre – rántott vállat Jariah.

– Nem Kanot az első megálló – jelentette ki Cade. – Először bemegyünk Coronetbe, és veszünk néhány testhezálló ruhát az új tagnak.

– Hogy mondod? – kerekedett ki Blue szeme.

– Jön – rántott vállat Skywalker.

– Te mebuggyantál – szögezte le Delilah.

– Miért? Velem mi a probléma? – kérdeztem tüzes tekintettel.

– Az, hogy ott könnyen előállhat egy olyan helyzet, ahol az életünkkel kell bízunk egymásban – jelentette ki a zeltron. – Ne vedd zokon, szivi, de mi még messze vagyunk ettől a fajta bizalomtól, vagy akár bármilyenfélétől is.

– Márpedig muszáj lesztek összeszokni – vágta rá Cade.

– Miért ne maradhatna a hajón? – kérdezte Syn. Mit is várhattam volna tőle?

- Azért, mert így több hasznát fogjuk venni – vágta rá Skywalker.
- Hogyan? – vetettem fel. Nem mintha bántam volna, hogy valaki alkalmasnak tart valamire, ugyanakkor megölt a kérdés, hogy mégis mire.
- Mi egy kedves bandának tűnünk számodra? – vágta rá Cade. Úgy véltem, őszinteséget várnak tőlem, ezért megráztam a fejem. – Ez azért van, mert ez a hivatásunk is elrettentést követel. A mai terv például az, hogy elmegyünk, úgy teszünk, mintha ki akarnánk beszélni az egészből, ám a legváratlanabb pillanatban végzünk az örökkel, lezárjuk a helyiséget és választást adunk a generális kezébe: leáll vagy meghal. Ehhez nyilván egy olyan csapatot kell képeznünk, aminek már a látszatától is majd' összeszarja magát. És mi más fokozhatná jobban a látszatot, mint egy fekete bőrruhás, tetovált, vörös twi'lek?
- Nem lesz feltűnő, hogy Darth Talon jött látogatóba egy jedi padawan helyett? – vetettem fel. Legbelül már alig vártam, hogy ismét a régi öltözetemhez hasonló kiszerelesbe bújhassak.
- Minél egyértelműbb, hogy te te vagy, annál jobb.

***

A nők és a nőekkel már bevásárolt férfiak tudják, hogy nekünk nem egyszerű feladat új ruhát találni. Annyi gyönyörű öltözéket láttam a plázákban, egyik többet mutatott a testemből, mint a másik, és mind-mind ismét a halál angyalaként tűntethettek volna fel... Sajnos hallgatnom kellett a többiek véleményére, valamint a pénztárcájuk szimpátiája is igen végesnek bizonyult velem szemben.

A végső kiszereles több fekete, bőrből készült ruhadarabot takart magában. Egy mellényt, ami alig érte el a hasamat, egy pár kesztyűt és karvédőt, egy nadrágot és egy hosszúszerű csizmát. Emellett egy vékony övet is megengedtem magamnak, aminek az oldalára rácsatolhattam a fénykardomat – az egyetlen elemet, ami szerintem nem passzolt a szerkóhoz. Tiszteletet parancsolt, de az általa keltett félelem nyomába sem érhetett annak a terrornak, amit az *igazi* kardom okozott.

A kezdeti aggályaim ellenére megfelelt az új ruházat. Ismét elfogott az a régi érzés, hogy mindenki el tudna képzelni a karjaiban, aki csak meglát, mégsem mernek tovább figyelni egy-egy röpke pillanatnál. Biztosra vettem, hogy Syn már bánja, amit – remélhetőleg – kihagyott a múltkor, és ahogyan az aggódó anyák elkapták előlem a kölykeiket, egyre inkább úgy éreztem, hogy visszatért az *igazi* énem.

***

A bevásárlástól fogva két óra sem telhetett el, mire elértük Kanotot. Már a levegőből sem ígérkezett biztatónak a helyzet, az alig néhány százezer lakossal bíró települést blokád alá vették a szövetségi harcjárművek, miközben száz meg száz AT-AT és kisebb lépegető meredt rájuk az épületek közül. Ilyen viszonyok között a lakosság nem mert kimenni az utcára, azonban a fejük fölött köröző vadászgépek miatt az épületben sem érezhették biztonságban magukat. Úgy láttam, hogy e téren a Szövetség állt jobban, ám a Birodalom bőven elég vadászt és légvédelmi löveget

hozott ahhoz, hogy csak egy hosszú és véres küzdelem árán bírják távozásra, ami alighanem az egész várost egyenlővé tenné a talajjal.

Mihelyst leszálltunk, egy rajra való rohamosztagos a város közepén álló, több mint ezer méter magas felhőkarcolóhoz kísért minket. Korábban egy pénzes vállalat fészkeként szolgált, most Atan generális székhelye lehetett.

Sejtettem, hogy okkal nem landolhattunk közvetlenül az épület tetején, ahogyan a tömegközlekedést sem véletlenül nem vehettük igénybe: fel akartak vágni nekünk. A katonák kisebb lépegetők és tankok masszív oszlopai előtt vezettek el minket, mellettük díszsorokban álltak rohamosztagosok, egyre csak azt sugallva: ne szórakozz a generálissal!

Engem nem volt könnyű elrettenteni, ebből a cirkusból sem azokat a következtetéseket vontam le, mint amiket Atan szerette volna. Félt, valósággal rettegett a szövetségiektől, így tőlünk is. Ráadásul csapatok ittléte azt is jelentette, hogy máshol nem lehetek jelen. A külvárosból nem vonta volna el az erőit, ami azt jelentette, hogy éppen a felhőkarcoló többi oldalán ritkultak meg a csapatok – szóval, ha másik oldalon kivetném magam az ablakon, akkor kellő időm lehetne arra, nyom nélkül felszívódtak. Ez nem azért futott át az agyamon, mert tervbe vettem, inkább csak támadt egy kósza megérzésem.

Az egyszerű félelem már betegesnek tűnt számomra, amikor a hosszú séta elvezetett a főépület bejáratához. Szám szerint négy darab kisebb lépegető és egy századra való, barikádok mögött sorakozó katona fogadott minket – középen egy AT-AT-vel. A fémszörnyeteg alatt kellett átmennünk, amit eddig sem gondoltam kicsinek, ám alatta haladva valósággal ledöbbsentett a mérete és tiszteletteljes méltóság, amit ez a szerkezet árasztott magából. Persze engem nem lehetett ilyen könnyen megingatni, ahogyan Cade sem mutatott különösebbet sajnálattal teli ámulatnál, azonban Blue és Syn félelmét már érezni lehetett a levegőben.

Valami azt súgta, hogy ez a meló még annyira sem lesz egyszerű, mint azt elterveztük.

Ahogy azt gondoltam, az épület belseje sem maradt rohamosztagosok nélkül. Annyi őrt láttunk, hogy mire felértünk Atan irodájába már nem is tudtuk számon tartani őket. Maga a szürke, falnyi ablakkal ellátott helyiség sem szűkölködött a fegyverekben, azonban egy viszonylag kisebb szobáról volt szó, így összesen hatot számolhattam – ehhez jött az a négy rohamosztagos, aki nem fáradt ki, amikor beléptünk, maga a generális és a mellette álló, fehér ruhás chadriai lányka, aki alighanem tanácsadó szerepet töltött be.

– Már vártam önöket – jelentette ki Atan. Az alacsony, tömzsi, fekete hajú, félkopasz férfi nem fáradt azzal, hogy felálljon. Nyugodtan ült az ezüstszínű asztalánál, jóízűen falatozva a tálcáján lévő húsból.

– Cade Skywalker – lépett oda hozzá a kapitány úr. Kezet akart nyújtani neki, azonban a tanácsadója közénk állt.

– Nem szükséges hozzáérnie – jelentette ki... Saari.

Megfagyott bennem a vér, mikor felismertem őt. Nem értettem, hogyan kerülhetett ide, ahogyan azt sem, miért csak most ismertem őt fel.

Amikor Cade visszalépett, rájöttem az egyetlen logikus magyarázatra. Sith Kézként nem lehetett Atan tanácsadója, nem is ismerhették egymást néhány napnál tovább – azonban Saara elhitette velem, hogy ez másképpen van. Tudta, hogy ide fogunk jönni, tudta, hogy én ide fogok jönni. Most nincs más dolga, mint gondoskodni róla, hogy rájuk támadjunk, és máris megkapja a tökéletes lehetőséget arra, hogy eltegyem láb alól. A gond csak az, hogy ha még engem is meg tudott téveszteni néhány pillanatra, akkor semmit sem tehetek ez ellen... Persze még mindig nehéz helyzetbe hozhatom.

Egy szempillantás alatt a kezembe vettem a fénykardomat, aktiváltam és a chagriai nyakához szegeztem. Tudtam, hogy elugrott volna, ha többet próbálok, ezért be kellett érnem némi káósszal.

– Féleszű! – káromkodott Blue, amikor előrántotta a fegyverét. Syn sem tett másképpen, Cade sugárvetőt és fénykardot kerített a kezébe. Atan riadtan állt fel az asztaltól, a katonák néma mézszárosokként szegezték ránk az E-11-eseiket. Saara a színészkedés mellett döntött.

– Kérem, ne bántson! – mondta könnyes szemmel a chadriai.

– Foglak – szögeztem le jéghidegen.

Elment az eszed? – visszhangzottak a fejemben Cade szavai. Vagy nagy szakértője lett az Erőnek, vagy a harc és a szex szorosabb kapcsot fűzött közénk, mint hittem.

Ő egy sith – feleltem gondolatilag.

Nincs nála fegyver – jelentette ki Sykwalker.

Nálunk mindig van fegyver.

Túl sebezhetőek vagyunk – folytatta. – *Lenyugtatom a kedélyeket. Ezúttal csak akkor vedd elő a kardodat, amikor mondom! Amint kezdetét veszi a harc, foglald le őt, amíg mi elintézzük a generálist és az öröket! Kettőnkkel már nem bírhat e...* – hirtelen megtört a gondolatmenete.

Én is éreztem, amit ő: Syn fejében olyan dolgok kavargtak, amik semmiképpen sem tartozhattak oda. Saara átvette felette az irányítást... Mi semmit sem tehattünk, csak állhattunk és nézhettük, ahogyan a generálisra fordította a fegyverét és egyenesen a szeme közé lőtt – mire zavartan magához tért.

Atan még össze sem esett, amikor kezdetét vette tűharc. A számomra értéktelen társak megmentését Cade-re hagytam, aki sorra verte vissza a rohamosztágosok lövéseit. Nekem csak Saara feje kellett, le is sújtottam rá, hogy elválhasson a drágalátos testétől.

Mint ahogy számítottam, Saara hátraugrott, alig két méterre torpant meg a fal méretű üveglaptól. Jó ötletnek tűnt, hogy egyszerűen keresztülökjém rajta, de egyszerűbb véltem, ha itt és most végzek vele, ahelyett, hogy odalent hajkurásszam. Ezért elindultam, hogy két egyenlő darabja vágassam.

Mire elértem Saarait, fénykardot ragadott a balkezébe. Fogalmam sem volt arról, hogy honnan szerezhetette, csak azt láttam, hogy a lila pengének útját állta egy kék plazmatorony – úgy tűnik, nem én számítottam az egyetlen sith-nek, aki kompromisszumot kötött a kegyetlen valósággal.

– Add meg magad, Talon! Mindkettőnknek megérné – jelentette ki a Kéz.

– Én ma csak a vérszomjajnak hódolok be – feleltem, majd egy újabb kardcsapásba kezdtem, ami a nyakát fenyegette.

Saarai hátrahajolt a kardomtól, majd egy függőleges csapással kontrázott. Kivédhettem volna, ám a logika azt diktálta, hogy kilépjek oldalra, majd felrántsam a kardomat, ezzel megosztva az egyik kezétől az uralkodó Kezét. A terv az első felében bevált, messze elkerültem a chadriai pengéjét, azonban nem én számítottam az egyetlennek, aki elsajátította a gondolkodás művészetét. Ahogyan felfelé indult a fénykardom, Saarai egy gyors csuklómozdulattal elrántotta onnan a végtagot – ami így a nyakam felé eredt.

Mivel a karjaink egymás alatt voltak, roppant veszélyes helyzet állt elő. Könnyen megölhattuk volna egymást, ugyanakkor győztesen is kikerülhattünk a helyzetből. Én úgy akartam megoldani a helyzetet, hogy az életem kockáztatása nélkül győzzek, ezért elhajoltam a penge alól és az üveg felé léptem – így a kardom éppen keresztülvágta volna Saarai felkarját... Azonban nem vettem figyelembe a hajlékonyságát. A chadriai majdnem egy teljes fordulatot írt le a csuklójával, ezzel a kék penge éppen csak meg tudta fogni a kardomat. Nem tarthatott volna fel sokáig, de mivel én még haladtam, nem is kellett neki.

Tudtam, hogy már lejátszottuk ezt a kört. A társaimat még mindig lefoglalták a birodalmiak, egyelőre még egyedül kellett dacolnom vele – bár ezt nem is bántam túlzottan. Kellő távolságra húzódtam tőle, majd felkészültem a második menetre. Amikor felvettem a támadóállást a sarkam beleütközött az üvegbe – észre sem vettem, hogy milyen közel kerültem hozzá.

– Viszlát – mosolyodott el Saarai, miközben felemelte a jobbját.

Fenébe – gondoltam magamban, mikor elragadott az erőlkés.

Megvolt a magam önbizalma, de tudtam, hogy Erőben nem fogom legyőzni a Kezet. Ezért ahelyett, hogy ellenálltam volna a lökésnek, arra koncentráltam, hogy egészen jussak keresztül a transzparacélon. Éreztem, ahogyan a hátam nekifeszült az ötvözetnek, ami apró szilánkokra tört mögöttem, és ahogy átmentem rajtuk, mindent megtett annak érdekében, hogy szétvágják a bőrömet. Az erőpajzs kitartott, sőt még azután is megvédett, hogy kijutottam a friss magaslati levegőbe és a gravitáció úgy döntött, hogy nem enged el ilyen könnyen.

Háttal kezdtem száguldani a talaj felé, azonban lábbal lefelé közelítettem meg azt. Az Erővel lelassítottam magamat, a legkisebb fájdalom nélkül értem földet az elnéptelenedett téren. Teljesen átlagos helynek számított, piacokkal, kutakkal... És fél tucat rohamosztagosokkal, akik minden lehetséges oldalról célba vettek.

Magam elé emeltem, felkészülve a küzdelemre.

– Dobja el a fegyvert! – ordította az egyik katona.

Eszem ágában sem lett volna megtenni, amennyiben nem csendül a fülemben egy már ismerős hang. A Nemezis osztályú nehézfegyverzetű gépek sosem tartoztak a kedvenceim közé, főleg akkor nem, amikor szembesültem a hátam mögött lebegő szörnyeteggel. A Hellcaster ágyúja mellett rakéták tucatjai hivatottak gondoskodni arról, hogy már megint egy elcseszett napom legyen.

– Mindegy, hogy hová? – kérdeztem a gépszörnyeteghez fordulva.

- Dobja már el! – ismételte el a rohamosztagos.
- Oké – mondtam, mikor eldobtam a fénykardomat.

Nem számítottam túlzottan lelkes fogadtatásra, a katonák azonnal tüzet nyitottak, amint a lila penge megindult a Nemezis felé. Hat lövést fegyver nélkül nem lehetett elkerülve, szerencsére meglepően pontos lézerekről esett szó, ezért létezett egy biztos menekülési út: a magasság.

Egy épelméjű ember sem gondolta volna, hogy a célpontja helyből hat méter magasra tud ugrani, így valamennyi lövés elhúzott alattam. A gép kezelője is elszámította magát, a zöld lézernyalábok tucatjával mentek a betonba – egészen addig, amíg a gépet el nem érte a fénykard. A sztenderd százharminc centis penge nem rendelkezett kellő hosszal ahhoz, hogy egyszerűen kettévágja a Nemezist, de ahhoz elég mélyen bele tudott hatolni a törzsébe, hogy működésképtelenné váljon.

Mire talajt fogtam már a fegyverem is visszatért a kezembe. Készen álltam rá, hogy a megmaradt öt rohamosztagos – az egyiknek szerencséje volt – mindent rám zúdítson, amit csak tud... Rohanni kezdtek.

Megértettem volna, ha megijedtek tőlem, ám az Erő tudatta velem, hogy nem ez a helyzet. A Nemezis nem csak működésképtelen lett, egy lángoló monstrummá vált, ami egyenesen a térre tartott. Túl gyorsan közeledett ahhoz, hogy biztos távolságra érjek tőle, más megoldást kellett választanom. Megálltam a zuhanó titánnal szemben, figyelemmel kísérve a mozgását, számításba véve minden egy változót, amíg el nem döntöttem, hogy miként kell befolyásolnom a mozgását a remélt eredmény érdekében.

A nemezis orral ütközött a talajnak, a duracél nem adta magát egykönnyen, mert nem lapult szét a földön, hanem csúszni kezdett rajta – egyenesen felém. Bolond lettem volna most futásnak eredni, az Erővel megdobtam a roncsot, majd végignéztem, ahogyan a lángoló titán elment a fejem felett és másodszor is becsapódott a hátam mögött. Egy darabig felszántotta maga előtt a talajt, aztán megállt, emlékművet alkotva annak, hogy miért nem ajánlatos kikezdeni velem.

Csak egyetlen kérdés maradt a fejemben: hogyan tovább?

Éreztem, hogy a többiek pokoli ellenállással küzdöttek, ámde semmilyen módot nem láttam arra, hogy a segítségükre siessék. Nem féltettem őket néhány birodalmitól, azonban Saarai már jóval nagyobb veszélyt jelentett számára – még Cade-et is megszabadíthatta egy végtagjától, ha nem figyel...

Hamar rájöttem, hogy ez a probléma nem is igazi probléma. Ő engem akart, én pedig őt, ezért felesleges lett volna azt feltételezni, hogy Skywalkerrel fog vesződni. Rövidesen ki is ugrott az ablakon – ahogyan azt megjósoltam –, és ráugrott a Nemezis égő roncsára.

– Meg ne égesd magad! – mondtam lekezelően.

– Nyugi, eleget tudok az Erőről ahhoz, hogy ez ne okozzon problémát – felelt Saara, majd eltette a fénykardját. – A kérdés csak az: te is eléggé ismered?

A Kéz széttárta a karjait, tüzes szemmel nézett rám, amikor darabokra vált alatta a roncs. Az átforrósodott fémlemez és éles roncsdarabok között elfogyott a talaj a lába alól, ám ő a levegőben maradt.

– Tegyük is egy próbát! – kacagott fel Saari.

Megfagyott bennem a vér, amikor megindult felém a roncsstenger. Az első tüzes darabot függőlegesen kettévágtam a fénykardommal, a másodikat egy oldalirányú csapással semlegesítettem, a harmadiknál már beláttam, hogy ez nem lesz elég. Erővel kellett felelnem a *több* Erőre, és tudta, hogy hiába fogtam meg a kérdéses fémlapot, sőt még az azután lévőket is, ebben a fajta küzdelemben nem győzhettem.

A chadrai okosan játszotta a maga játékát, nem erőltette az általam megállított törmelék érkezését, ehelyett körülzárt a többivel, egyetlen masszív, tüzes, végtelenül forró ketrecet formálva a fejem fölött. Minden erőmmel tartani próbáltam magamat, ám a ketrecem egyre szűkebbé és szűkebbé vált... Tudtam, hogy ez addig fog menni, amíg össze nem roppantanak a roncsok, tudtam, hogy meg fogok halni...

De nem érhetett így véget az életem... Tennem kellett valamit!